

CORINTHIAN

Geïllustreerde Uitgave voor Amateursport

Uitgever: A. J. G. STRENGHOLT

Redacteur: J. A. BRONGERS

MEDEWERKERS: LT. B. J. MOMMA, JHR. DR. C. DE MAREES VAN SWINDEREN, A. WILDSCHUT, WM. MULDER, MEVR. R. DE BERGH-MARGGRAFF, P. J. LINDNER, M. BOOMSMA, E.A.

REDACTIE- EN ADMINISTRATIE-ADRES: HEERENGRACHT 390, AMSTERDAM C. TELEFOON 36886 EN 33421.

OFFICIEEL ORGAAN VAN: HET NEDERLANDSCH GOLFCOMITÉ, DE HAAGSCHE-, NOORDWIJKSCH-, ROSENDAELSCH-, HILVERSUMSCH-, TWENTSCHE-, EINDHOVENSCHE GOLFLUB, DE GOLFLUB VOORNE, ENGHUIZEN, DOMBURG, „TOXANDRIA“, „DE DOMMEL“, KENNEMER- EN HATTEMSCHE GOLF- EN COUNTRY CLUB, UTRECHTSCH GOLFLUB „DE PAN“ EN DEN NEDERLANDSCHEN STUDENTEN VOETBALBOND.

HET WINTERKAMP

DER

A.N.Z.V. BIJ ARNHEM

EEN ZWEEFSCHOOL IN OPRICHTING!

Eén van die koude dagen voor Kerstmis. De rijp kleurt het landschap in een helder wit en de frissche lucht, waarin de vorst zich uiterst scherp doet gevoelen, doet ooren en vingers tintelen. We zijn op weg naar het Winterkamp van de Algemeene Nederlandsche Zweefvereniging, de uit Haarlamsche M.T.S.'ers opgerichte zweefclub, welke jonge vereniging een groote activiteit aan den dag legde door de organisatie van deze wintersche zweefvliegerij.

Nu eens niet aan het strand — u weet toch dat de E.N.Z.C. (de Haagsche Zweefclub) op het strand te Noordwijk en de A.N.Z.V. bij Egmond oefent — maar op de hei bij Arnhem. De auto voert ons Arnhem uit, over de luchtbrug bij den Schelmschen Weg, langs Kasteel Rosendaal en dan naderen we het gehucht Terlet (door K.N.A.C. en A.N.W.B. voorbeeldig met zoo'n blauw bord aangegeven!), waar de heuvels van Terlet een zekere renommée genieten onder diegenen, die bergen in eigen land willen beklimmen.

Zoo op de heide is de mist nog lang niet opgetrokken en hangt nog zwaar boven het landschap. Het doet wat somber aan en we benijden de zweefvliegers heelemaal niet om zoo'n langen, kouden dag met de vliegtuigjes te moeten optrekken. Gelukkig dat het woord „kamp“ niet al te letterlijk behoeft te worden opgevat, want de aspirant-wolkenveroveraars slapen heerlijk in een Arnhemsch hotel.

Het Kamp.

Enfin, we zijn dus bij het kamp aangekomen. Een woonwagen herbergt den leider, een provisorische „hangar“ twee vliegtuigjes, waarmede gezweefd wordt. In de verte lokken de heuvels, bij den hangar is het een rookend houtvuurtje, dat de repareerende jongelui gevangen houdt. Een ski, die onder het zweefstoestel is aangebracht, en het glijden op den grond bevordert, is gebroken en moet hersteld worden, alvorens de sprongtjes van de heuvels kunnen worden hervat. Een goed idee van den leider: de jongens moeten en de lusten en de lasten van hun sport dragen. Tevens leeren deze aspirant-zweefvliegers nu hun toestel repareren, wat — in geval zij later een eigen toestel bezitten — een financieel voordeel beteekent en thans hun vereniging op minder kosten brengt.

We maken inmiddels in de goed-verwarmde woonwagen — onder het genot van een kopje koffie — kennis met den instructeur van de club, den heer L. C. Kruithof, met Mevrouw Kruithof, en den technicus bij de reparaties en mogelijken constructeur in de toekomst van zweefstoestellen, den heer Willemse. Allen zijn enthousiast. De belangstelling had nog grooter kunnen zijn, maar met de Kerstdagen en Oud- en Nieuwjaar werden meerdere jongelui verwacht. Het terrein — een 300 H.A., welke op gunstige voorwaarden door den heer Kruithof van

den heer Kröller kon worden gepacht — leent zich uitstekend voor zweefvliegen en zoo de vliegers na verkregen bekwaamheid lust zouden krijgen in luchttoerisme in een zweefvliegtuig, dan is ook de geheele omgeving uitermate geschikt voor grootere vluchten. Ook motorvliegtuigen zouden hier een goed landingsterrein kunnen vinden.

Over de Zweefvliegschool.

De heer Kruithof, die dit terrein gepacht heeft, heeft de A.N.Z.V. verzocht, haar Winterkamp bij Arnhem te houden, om daarmede te kunnen aantoonen, dat zweefvliegen bij de heuvels van Terlet zeer goed mogelijk is, waarna de heeren Kruithof en Willemse het plan hebben om tegen Paschen 1932 op ditzelfde terrein een permanente zweefvliegschool te openen, de eerste in ons land. De ligging is voor deze school zeer gunstig, Arnhem is één van de centrale punten van Nederland, het vliegterrein maakte zelfs op deze koude, mistige dagen een pracht-indruk, de natuur heerscht daar nog in ongerepte glorie. Het voor-nemen bestaat eenige lesvliegtuigen, een „Zögling“ en een „Prüfling“, aan te koop, en naast den heer Kruithof, die natuurlijk door de mindere oefengelegenheid in ons land en het ontbreken van goede instructeurs, nog niet die vaardigheid bezit als de Deutsche instructeurs, zal één der beste Deutsche leermeesters aan de school worden verbonden, tot na tijd en wijle Hollanders zijn taak kunnen overnemen. Hangars zullen worden gebouwd en een slaap- en eetgelegenheid voor een twintig man worden ingericht. Het lesgeld en de verblijfskosten zullen zeer billijk zijn, waar-schijnlijk respectievelijk f 15.— per week en f 2.— per dag en nacht, terwijl leden van de beide Zweefclubs nog 25 % reductie op het lesgeld krijgen. Alle factoren zijn dus aanwezig om de Hollandsche jongens en.... meisjes aan het vliegen te krijgen.

J. A. Brongers

OERVORMEN VAN ONS RUGBY

VRIJGEZELLEN TEGEN DE JONG-GEHUWDE

In een gedeelte van Frankrijk, Picardie, speelde men reeds voor eeuwen her een spel, dat zeer veel overeenkomst vertoont met het tegenwoordige „rugby“.

De bal waarmede werd gespeeld was van leer vervaardigd en opgevuld met zemelen. Het gewicht bedroeg ca. 3 à 4 K.G. De twee doelen waren ongeveer 300 M. van elkaar verwijderd en bestonden uit een paal, waarop een hoepel was bevestigd, die met papier was dichtgeplakt. De bedoeling was om den bal door dezen hoepel (dus door het papier) te gooien. Men mocht den bal met den voet voortschoppen, met de handen werpen, elkaar op den grond gooien en alle andere middelen toepassen om den tegenstander den bal te ontfutselen. Men begrijpt, dat het er „heet“ kon toegaan bij dit ongereguleerde „rugby“ in zijn oervorm.

Hieronder laten wij een beschrijving volgen van dit spel, „choule picarde“ genaamd, zooals het te Montdidier jaarlijks op den namiddag van „Mardi gras“ werd gespeeld. Het merkwaardige van dezen wedstrijd was wijders, dat de eene partij werd gevormd door de vrijgezellen van het dorp en de andere door de mannen, die het laatste jaar in het huwelijk waren getreden.

Reeds dagen van te voren is de match in het dorp het onderwerp van gesprek. Eindelijk breekt dan de lang verwachte dag aan. 's Morgens wordt de bal, welke door dengene die het laatst getrouwd was ten geschenke gegeven moest worden, met muziek en versierd met veelkleurige linten door het dorp rondgedragen, ter aankondiging van de groote gebeurtenis die 's middags zal plaats vinden.

—

De match.

Tegen 2 uur stroomt de bevolking samen rondom het groote veld, waar

de doelen reeds door den veldwachter zijn opgesteld. De spelers zorgen er voor hun oudste plunje aan te trekken, want veel zal er niet van heel blijven in het vuur van den strijd. Met bloedend hart nemen de „bruidjes“ afscheid van haar echtgenoot. Hoe zullen ze hem terugzien? Midden op het veld wordt dan de bal door den burgervader der gemeente omhoog gegooid (dit ter navolging in Blokzijl!).

Zoodra de bal omlaag komt, werpen de spelers zich erop met een enthousiasme, een beter doel waardig. De een grijpt hem, een ander rukt hem uit zijn handen en werpt hem vooruit in de richting van het vijandelijke doel, doch dan zet plotseling een tegenstander zijn voet er onder en terug gaat de bal weer, terwijl de heele bende er achteraan rent. Men deinst nergens voor terug om den bal maar te kunnen bemachtigen. Bijna wordt door een forschen worp het doel der vrijgezellen doorboord, doch een der jongens springt omhoog en weet den bal nog juist te grijpen, waarna hij er, zoo hard als hij maar kan, mee in de richting van het andere doel loopt.

Zoo verplaatst zich deze krioelende menschenmassa over het veld van doel tot doel. Soms wordt het speelterrein hen zelfs te klein en rent men elkaar achterna over velden en hagen, terwijl men er ook niet tegen opziet om door slooten of beken te waden! Het zweet gutst den spelers over het lichaam, soms vermengd met bloed door opgelopen verwondingen. Op de bij dit artikel behorende prent ziet men een speler, die blijkbaar een flinken bloedneus heeft gekregen en zich dientengevolge even uit den strijd heeft moeten terugtrekken....

Maar langzamerhand geraken de spelers afgemat en zij leveren een armzaligen aanblik op met hun gescheurde kleeven, besmeurde gezichten en velen met half „geradbraakte“ ledematen. De partij die het grootste uithoudings-

vermogen bezit, slaagt er tenslotte in, den bal door den hoepel te werpen, waarmede de strijd beslist is.

Maar wat was nu de belooning voor de overwinnaars? Een medaille, een fraaie beker? Neen, niets van dit alles. Op geheel andere wijze dan heden ten dage was hierin voorzien en wel als volgt: 's Avonds had er een groot bal plaats en nu bereikte de feestvreugde haar hoogtepunt, wanneer de muzikanten een onstuimigen volksdans, genaamd „le branle“ (branler=schudden, heen en weer bewegen), inzetten. En aan dezen dans mochten nu alleen de overwinnaars deelnemen. Hadden dus de vrijgezellen den strijd gewonnen, dan mochten zij de vrouwen der jonggehuwden ten dans voeren en moesten deze laatsten met leede oogen toezien....

—

Bij de Britten.

In Engeland werd een soortgelijk spel gespeeld. Men noemde het daar „campbal“ en deze sport wordt algemeen als de oorsprong van „rugby“ beschouwd. In Cornwall had ook jaarlijks een wedstrijd plaats tusschen de getrouwen en ongetrouwen. Het spel begon op het marktplein en de getrouwen moesten nu trachten, den bal driemaal in een op zekeren afstand in een weiland gelegen kuil te deponeren; deze kuil werd het „dool“ genoemd. De taak der ongetrouwen was, den bal driemaal in de rivier aldaar onder te dompelen. Slaagde geen der partijen erin, driemaal te scoren, dan werd de match (bij een stand b.v. van 2-1) geacht te zijn geëindigd in een gelijk spel. De bal werd dan door midden gesneden en iedere partij kreeg de helft. Bij een overwinning, kreeg de zegevierende partij den bal als prijs.

Soms namen er aan beide zijden een 20 à 30-tal spelers deel, die elkaar naderen door velden en struikgewas, ri-

LINKS: G.C. E. LANDS

vieren en be water he dat de heele end kwam, sparren geen bal. Ondanks dat het spel beelden en tijden toch reeds aanvangig hun verloop aanvankelijk bepaald.

Langzamerhand vorm van de op de aan en tenslotte eerste I sche scholen al na school haer de bes van de gescheurde, o terreinen, die eenigzief van en de Rugby Foot meer kwaliteit van den bego vooruit en na te maken wedstrijden en het E heeft het spel en gr verbreid en een gro populariteit, van vo cricket even.

RECHTS: EEN MÊLÉE TIJDENS HET SPEL, ZOALS DAT VROEGER IN PICARDIE WERD GESPEELD. MEN ZIET OP HET PLAATJE HET DOELRING MET PAPIER BEPLAKT. LINKS: EEN TEEKENING, WAARIN EEN DER PRIMITIEVE VORMEN VAN HET HUIDIGE RUGBY IS

G.C. EEN PAAR BUNKERS VAN DE VIJFDE HOLE. OP DEN ACHTERGROND DE FAIRWAY VAN DE 4E HOLE. HET PLAATJE GEEFT BLIJK VAN LANDSCHAP, WAARIN DEZE LINKS ZIJN GELEGD. RECHTS: HET CLUBHUIS VAN DE TWENTSCHE G.C. GEZIEN VAN DE OPRIJLAAN AF.

WAT UIT HET BUITENLAND GEMELD WORDT

GOLFNIUWS VAN ALLE LANDEN

„L'honneur aux dames". Wij beginnen daarom met de voornaamste gebeurtenissen op het gebied van damesgolf gedurende de laatste maanden van 1931 de revue te laten passeeren.

Begin October vond te Oxhey den landenwedstrijd tusschen Engeland en Frankrijk plaats. Met 8-0 moesten de Francaises de superioriteit van haar Engelsche sportzusters erkennen. Deze klinkende overwinning der Engelsche dames is voornamelijk toe te schrijven aan de krachtige drives en het feillooze putten, waarin de gastvrouwen veel bedrever waren dan haar tegenstandsters. Aan Fransche zijde trok vooral het spel van de 16-jarige Mille Petin de aandacht. Deze jeugdige speelster bezit een formidabele swing en indien zij op deze wijze voortgaat, zal zij in de toekomst zeer zeker in de internationale golfwereld van zich doen spreken.

Miss Joyce Wethered, die het Britsche team in deze match aanvoerde, heeft zich onlangs verloofd met Major C. H. Hutchinson, die voor den oorlog tot de beste golfers van Schotland behoorde. Dit belooft dus wel een „real golfmatch" te worden.

Het Amerikaanse dameskampioenschap, dat op de banen van de Country Club Bugalo in den staat New-York werd verspeeld, werd gewonnen door Miss Helen Hicks, die in de finale Miss Glenna Collet (thans Mrs Vare) versloeg met 2 en 1. Dit was wel een teleurstelling voor Glenna Collet, die reeds drie jaar in successie beslag op den titel had weten te leggen en sinds 1922 vijfmaal kampioene was.

Miss Wanda Morgan, die deel uitmaakte van het Engelsche team dat te Oxhey het Fransche nationale team versloeg, won begin October te Ganton bij Scarborough het Engelsche dameskampioenschap. Miss Enid Wilson, die de vorige maal kampioene werd, vertoefde in Amerika en kon derhalve haar titel niet verdedigen. Miss Enid's vader, die verbonden is aan het Engelsche ministerie van Volksgezondheid,

liet haar op haar verjaardag kiezen tusschen een auto en een reisje naar Amerika. Zij koos dit laatste, omdat ze, zooals zij verklaarde, die auto toch wel van Papa zou krijgen als ze wilde!

Wat de heeren betreft, valt in de eerste plaats te vermelden de strijd om het Amerikaanse kampioenschap voor Professionals. Thomas Dixon Armour, de winnaar van het vorige jaar, beweert, dat van alle kampioenschappen het Amerikaanse het moeilijkste te winnen is; hij had er gevoelig aan kunnen toevoegen, dat deze titel ook heel moeilijk te verdedigen is, want hij slaagde er ditmaal niet in, de finale te bereiken. Ook Walter Hagen, die reeds vijfmaal den titel wist te veroveren, en Billy Burke, die wilde toonen dat hij maar niet zoo door louter geluk het Amerikaanse Open Kampioenschap had gewonnen, slaagden er niet in, zich in de finale te plaatsen. En zoo gebeurde het, dat de eindstrijd van dit toernooi (waaraan zoo vele „stars" deelnamen) tusschen twee nagenoeg onbekende spelers werd uitgevochten, n.l. Tom Creavy en Densmore Shute. Creavy, die pas 20 jaar oud is en voor korten tijd nog caddie was, werd overwinnaar met 2 en 1 en hij legde dus beslag op den door tal van „grooten" mannen zoo vurig begeerden titel.

De wedstrijden om de Tsjechische kampioenschappen vonden in 1931 op de mooie, nieuwe banen te Bad Pstyan plaats. De titels vielen ten deel aan Frau Maria Wolf van de Wiener Golfclub en aan Desider Lauber van de Budapest Golfclub. 's Avonds vereenigden de spelers zich aan een feestbanket. De heer Jan Masarijk, gezant van Tsjecho-Slowakije te Londen en zoon van den President der Republiek, hield hierbij een interessante rede, waarbij hij zich vlot van 4 talen bediende.

Te Ville d'Este bekampten ca. 150 spelers uit verschillende landen elkaar om het Open Kampioenschap van Italië.

Het resultaat was, dat de Fransche prof. Boyer, die ook in 1928 en 1930 winnaar was, als No. 1 uit den strijd te voorschijn trad met een score van 141, op den voet gevolgd door zijn landgenooten Golias en Dallemagne, die zich in 1931 bij het Deutsche Omnium Kampioenschap resp. No. 1 en 2 wisten te plaatsen. Van de amateurs had Dewiel uit Hamburg de beste score, n.l. 161; op hem volgde de Amerikaan Ross Thompson, die in 1931 op de links te Eindhoven in de finale voor het Kampioenschap van Nederland voor Amateurs door den Engelschman Chittenden werd verslagen.

Op 15 November j.l. had in het clubhuis van de Golf- en Landclub Berlin-Wannsee een afscheids-diner plaats ter eere van Percy Alliss, den bekenden professional, die zooveel in Duitschland heeft gedaan voor de opvoering van het spel. Slechts noode liet men den populairen leermeester gaan, doch verschillende redenen noopten den laatsten om zich weer in Engeland te vestigen. In de eerste plaats was hij hard op weg om zijn goeden naam kwijt te raken, daar hij in Berlijn vrijwel niet in de gelegenheid was om zich met spelers van zijn kracht te meten en om uit het zien spelen van goed spel te leeren. Verder zag hij zijn twee kinderen gaarne in Engeland opgevoed. De G.C. Wannsee benoemde Alliss tot „erelid „für das Leben" een onderscheiding welk nog nimmer een beroepsplayer in Duitschland ten deel viel.

In Engeland begroet men de terugkeer van Alliss met blijdschap, daar hij — nu hij zich in Engeland zelf heeft gevestigd — weer kiesbaar is voor het Engelsche team dat de Amerikanen voor den Cup zal bestrijden.

Waarmede wij het belangrijkste op golfgebied in het buitenland hebben gereleveerd.

M. B.

BUITENLANDSCH PAARDENNIEUWS

REVUE VAN 1931.

Evenals hier te lande bleef ook in het buitenland de paardensport op peil; zelfs werden, zooals in Frankrijk en België, de prijzenbedragen niet onaanzienlijk verhoogd en de autoriteiten gaven daar door belasting-verlaging blij van hun medeleven met deze zoo belangrijke tak van sport.

De belangstelling liet in het buitenland niets te wenschen over. De Internationale Concoursen trokken weer vele deelnemers. De Hollanders ontbraken echter wegens gebrek aan goede paarden. Het Colenbrander-fonds spant zich er echter zeer voor in om hierin verandering te brengen. Laten we hopen met succes.

De rensport liet zich over onze grenzen van haar beste zijde zien en talrijk waren de spannende internationale rennen. Wij denken hierbij vooral aan het Belgisch-Fransch duel „Prince Rose” versus „Pearl Cap”, dat onbeslist bleef.

Het bleef de Hollandsche stallen in België goed gaan. Talrijke mooie successen werden behaald.

De Irish Sweepstakes, die op de voornaamste rennen werden gehouden, waren oorzaak dat de belangstelling voor de paardensport nog nooit zoo groot in Engeland is geweest als in 1931. De Iersche hospitalen voeren er wel bij, daar een groot percentage van de gelden door de gokkers opgebracht, aan de ziekenhuizen werd uitgekeerd. Toch zijn de Sweepstakes in hun tegenwoordigen vorm een ernstige uitwas der rensport geworden. In Engeland zijn ze daarom al verboden. Tegengaan zal echter wel niet goed mogelijk zijn. Daarvoor is de goklust onder de bewoners op dit ondermaansche te groot.

GOLF VARIA

De Prins van Wales verstaat de kunst om zich populair te maken. Eenigen tijd geleden had er een wedstrijd plaats „Admiraals tegen Generaals.” 's Morgens speelde hij in de foursomes voor de Marine in zijn kwaliteit als Schout-bij-nacht en 's middags in het enkelspel kwam hij voor het Leger uit, waarin hij den rang van Luitenant-Generaal bekleedt.

Hoe democratisch de Golfsport in Engeland reeds is, bewijst wel het feit dat het team van de Universiteit te Oxford onlangs een wedstrijd heeft gespeeld tegen een ploeg die samengesteld was uit de leden van een arbeidersvereniging. De arbeiders weerden zich dapper, doch moesten toch met 9:3 de superioriteit van de studenten erkennen.

Adams: „Maar m'n goeie man, kon je dan niet even waarschuwen, toe je zag dat de bal dien ouden heer daar zou raken?”

Adamson: „Ja, ik ben daar mal! De bal was vast en zeker in de groote bunker geraakt, wanneer hij niet op die ouwe afgeketst was.”

Professional: „Denk erom, daar ginds wil iemand over de baan gaan!”

Beginneling: „Nu, wat zou dat?”

Prof: „Dan moet U „Fore” roepen, alvorens U den bal slaat.”

Beginneling: „Ben ik soms een profeet? Weet ik of ik dien verdraaiden bal nu eindelijk eens zal raken?”

VAN ONZE CLUBS

HILVERSUMSCHE G. C.

De eerste maandelijksche wedstrijd voor 1932 had tot resultaat, dat van de 12 deelnemers aan dezen wedstrijd (handicap tegen bogey) K.M.A. Enthoven (6) won met 2 down. Runner-up werd mr. J. C. Lee (13) met 6 down. J. M. Louwerse (19) eindigde met 7 down.

GOLFTIPS

RICHT OP DE VLAG.

Bij het naderen van de green doet men verstandig door den bal op de vlag te richten. De beginneling is al blij, indien zijn bal op de green belandt, doch een goeden speler mag dit niet voldoende zijn. Door de hole in het oog te houden en niet alleen de green, verkrijgt men een grootere nauwkeurigheid, waardoor men zijn score kan verbeteren. Bovendien heeft men altijd de kans, een putt-in-one te halen. Het is natuurlijk een kwestie van training en zekerheid, doch indien men eenmaal zoover is, wordt de moeite ruimschoots beloond.

Dus nogmaals, richt op de vlag en niet alleen op de green!

NEEM EEN GEMAKKELIJKE,
„LOSSE” HOUDING AAN.

De speler moet niet te dicht op den bal staan. Indien dit namelijk wel het geval is, zijn de armen te dicht bij het lichaam en het bovenste gedeelte van den rechterarm drukt bij den down-swing tegen de zijde van den speler. Het is onder deze omstandigheden onmogelijk een behoorlijke swing uit te voeren, want de armen verhinderen dat de heupen bij den slag het lichaam doen meedraaien. Deze fout wordt meestal gestraft door een hoogen bal, die onvermijdelijk verlies aan lengte tengevolge heeft.

Bij korte slagen is het van minder belang, doch bij lange slagen dient de speler in een zoodanige houding te staan, dat hij armen en lichaam „gemakkelijk” kan bewegen.

LAAT UW PUTTER

VRIJ BALANCEEREN.

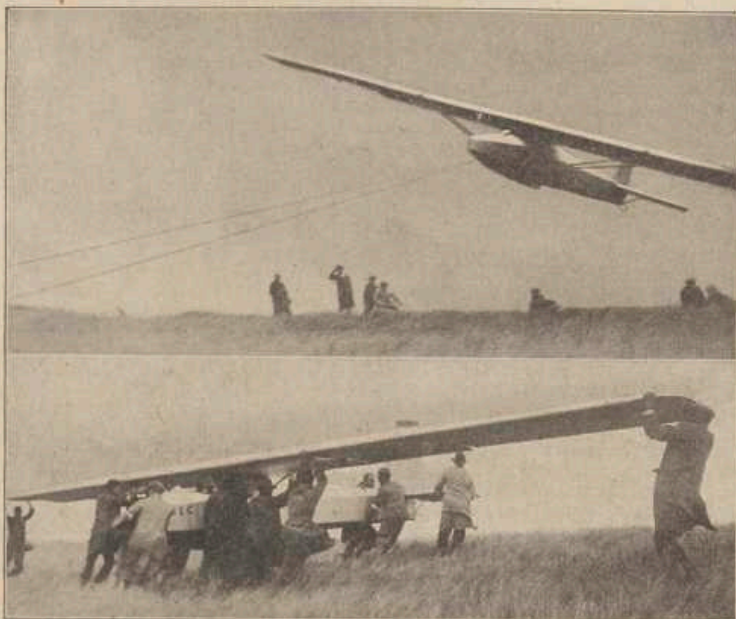
Een beroemd professional gaf eens den volgenden raad ter verbetering van het putten:

„Beweeg uw putter losjes heen en weer, sla den bal zachtjes, op een soepele manier, en laat den kop van den club vrij doorzwaaien.”

Het putten, dat het gemakkelijkste deel van het spel schijnt, is in tegendeel het moeilijkste. Indien men eenmaal het principe van de uitvoering kent, moet men nog trachten het fijne gevoel voor het raken van den bal en voor de richting te verkrijgen, alsmede een juist kijk op de glooiing en de snelheid van de greens. Belangrijke factoren zijn verder ook het evenwicht van het lichaam en de controle over de zenuwen.

De beste methode is, het gewicht van het lichaam zooveel mogelijk op het linkerbeen over te brengen, den bal zoo dicht mogelijk vanaf den linkervoet te spelen, de handen eenigszins naar voren, den club achterwaarts te brengen met de linkerhand en den bal „gemakkelijk” te slaan, zonder ook maar eenigszins te forceeren en met vollen doorzwaai.

De greep moet niet al te vast zijn. Het lichaam dient volkomen in evenwicht te zijn. Men moet het oog op den bal gericht hebben, en het hoofd onbeweeglijk houden, zelfs nadat de bal reeds is geslagen.

ZWEEFVLIEGERS AAN HET WERK. BOVEN EEN START; ONDER: TERUG NAAR DE STARTPLAATS